

Na úplnej začátek tohodle krátkýho zamyšlení podotýkám: Patřím k těm lidem, kteří razí heslo, že pokud nepřistihnu psa při činu, tak co? Tak nemám co řešit. Něco jinýho je, když se zhmotním u psa, kterej mi krade rohlík z linky a zrovinka ho nenápadně stěhuje z tý linky do svý kušny. To jsem pak megarychlá. Ale když přijdu a ten rohlík tam nejni, páč záhadně zmizel, že jo, tak prostě smolikof, rohlík zmizel a není o čem diskutovat.

A tímto se dostáváme k meritu věci. Když k nám Tali přišla, tak jedním z milijounu jejích nešvarů bylo pobíhání po lince a stole /při její velikosti pro ni žádnej problém, ale pro nás ano./ A navíc neznalá toho, jak se bydlí v bytě a jak se civilizovaně chovat jí přišlo logicky naprosto normální si tam pobíhat i v naší přítomnosti a sebrat si, co jí napadlo. Prostě Mauglí v civilizaci. Tak to se pochopitelně řešilo a pořešilo. Hodně jsme spolu pilovaly (píšu záměrně tvrdý Y, páč tohle byla čistě jen moje práce) všechny možný a nemožný situace, odkládání potravy na kraj linky, na zem, na stůl, na židle odpadávání věcí z linky, průchod kolem položených kostí, rohlíků, chleba, salámu..... a dosáhly jsme určitých výsledků. Záměrně říkám určitých výsledků, protože s Tali není nic stoprocentní. I když pravda, po lince už v naší přítomnosti nepobíhá, ale rozhodně bych si nelajsla nechat ji samotnou celý odpoledne v přítomnosti flákoty na stole, to fakt zatím ne-e.

Ale - klidně si už lajsnu nechat na lince svou snídani a odejít s Rumíčkem. To jo. A doposud vždy tam ta snídaně taky na mě po příchodu i čekala. A dělalo mi to pokaždý radost a vždycky jsem to ocenila. A ta snídaně na mě čekala i tohle páteční ráno. Rychlej a zběžnej kontrolní pohled od dveří po příchodu ukázal, že ano. Je tam. Mooočikovná Talinka, močikovná, piškůta dostane. Otrěme Rumíčkoví řapíčky, odstrojím jeho i sebe a jdu jim připravit zrádlo. A tu mé periférní vidění mě upozorní, že něco je přeci jen jinak.

Ano, ten chleba na tý lince zůstal, ale přeeeeedstavte si to! Sasrak asi. Ten chleba se naučil chodit a sám vlastníma silama se nám po tý lince rozpochodoval, takže se tak nějak jako přesunul. I otočím se na právě příchozí ohaříky a lehce pobaveným tónem se dotážu, "Co-to-jEE???????????????? Ten lehce pobavený tón tam byl záměrně, protože jednak právě nemá cenu cokoliv řešit a druhak - a to hlavně ale -mě pobavilo to, že tam s ním sice stěhovala, ale nevezala si ho. Musela procházet děěšivejma vnitřníma bojema □ □ a nakonec asi teda došla k závěru, že tam ten chleba nechá. Taky slušnej výkon řekla bych, navíc od někoho, kdo se dřív choval tak, jako ona.

Nu a teď co se dělo ☐ . Zatímco Rumíček, kterej právě přišel z venku a neměl s chlebem cokoli společnýho, nadšeně hopíkal na pelíšku a vykřikoval celým tělem, že "TO JE CHLEBA, CHLEBA, CHLEBÁÁÁ!! A SE ŠUNKOU, neptej se tak blbě a dej!", takže ten rozhodně neřešil jakýkoliv i sebemenší upozornění na nějaký prohřešení, tak s Taliprdkou vám proběhla zajímavá proměna ☐ ☐ ☐ . Vzhledná socha se vám z ní stala, ty svý ušoplachty stáhla ftipně dozadu a zkroutila je tak, jak to umí jen pitbul. A tvářila se naprosto komicky a dementně. A celým svým obřím tělem říkala že: "Hele to vono samo, ale. To samo fakt, musíš mi to věřit. Já za to nemůžu, bojovala sem, co to šlo a taky ale jak vidíš, tak sem to vybojovala, páč ten chleba sem ti nesežrala, nechala sem ti ho tam! A i tu šunku!"

Dusila jsem se smíchem, neříkala jsem ničehož a jen prstem jsem potukala na ten cestovací chleba. "Aaaaaa, já fakt nechtělaaaaAAa, dyk víš." Bzzzzučela jak čmelák a práskla s sebou do lehu. "Nemůžeš dělat, jako že to nevidíš???"

"No můžu, páč vono mi taky jako nic jinýho nezbejvá, což?" ☐ a sbalila jsem ten chleba. "Takže dobrý???" Ptala se celým tělem ta vzhledná socha. "Seš blbka, ale šikovná blbka, kdyžs to nesežrala. Tak pote, dem vařit."

"JOOOO SNÍIDANĚ, SNÍIDANĚ, ŽRÁÁÁÁÁÁÁÁDLOOOOOOOOOOO!" hopsali nadšeně oba dva.

No a tak mi tetkon řekněte..... Tak ví a nebo neví? ☐ Hm? Moje reakce rozhodně nebyla o tom, že bych dávala najevo nespokojenost, nebo nedej psíbože, že bych se zlobila. Vůbec, já se bavila. Z mé strany to bylo postavený čistě zábavně. A i pro ni čitelně. A to hlasem, i chováním. abych ji právě nějak netento, protože to prostě nedělám, abych ex post něco řešila - o to víc, když jsem ji předtím pochválila, že teda byla šikovná a neškodila. A ! Navíc jsem vážně vnitřně i oceňovala to, že nakonec tam ten chleba aj nechala. Takže rozhodně nemůže být řeč o tom, že by ten pes tahle reagoval proto, že ze mě vnímá to, že se zlobím. Nezlobila jsem se ani za mák.

Ale.... ta hrouda fleků evidentně věděla, že s tímhle konkrétním chlebem dělala něco, co úplně neměla. A zároveň ale si byla vědomá toho, že to není nic za čárou. A Rumíček naopak, páč jeho konto bylo čistý, neb tam vůbec nebyl, neměl k řešení vůbec ničehož a tajtrdlíkoval radostně v očekávání toho, že teda ona skýva na kterou jest poukazováno, bude

asi brzo v nabídce ☐ . Takže jak on věděl, že jeho se to netýká, tak ona moc dobře věděla, že jí se to teda týká určitě ☐ ☐ ☐ . Tím jsem si opravdu víc, než jistá. I když se říká, že ten pes to zpětně neví. Myslím, že do určitý časový lajny to ví. Tedy, pokud je to pes s kterým jest komunikováno, pes který je součástí rodiny a jejího běžného života a který ale taky ví, co se má a co se nemá. Těžko by takhle reagovala kdysi, kdy s ní komunikováno nebylo vůbec a pravidla neznala a taky nerespektovala.

No a když odhlédnu od toho aspektu “ví a nebo neví” ..... uvědomujete si, jaká je to u ní změna???????? Tali, který bylo ukradený všechno, co jste udělali, neudělali, řekli, neřekli, hulákali, nehulákali..... tak teď takhle krásně reaguje na takovouhle situaci??? Kdybych si pod sebou chtěla podříznout svou výchovnou větéfkou, tak bych ji za tenhle “nenápadnej” výkon pomudlala, páč ještě k tomu fakt byla hrozně roztomilá a komická. Ale zase natolik benevolentní jsem být nemohla a nechtěla, páč já se zase nechci vrátit do doby, kdy musím schovávat jídlo. Ale..... usmívám se tu ještě teď, když to píšu, páč ty pitbulí ušiska do kornoutku a výraz totálního dementa, to vidím i teď ☐ ☐ ☐ .